



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobců: a) A. F., narozená dne X.
b) O. F., narozený dne X.
c) D. F., narozený dne X.
zastoupený zákonným zástupcem žalobcem b)

všichni bytem X.

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 7. 11. 2023, č. j.: MV-162056-4/SO-2023, ze dne 7. 11. 2023, č. j.: MV-162095-4/SO-2023, a ze dne 7. 11. 2023, č. j.: MV-162085-4/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2023, č. j.: MV-162056-4/SO-2023, ze dne 7. 11. 2023, č. j.: MV-162095-4/SO-2023, a ze dne 7. 11. 2023, č. j.: MV-162085-4/SO-2023, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalované v případě žalobkyně a) ze dne 7. 11. 2023, č. j.: MV-162056-4/SO-2023, v případě žalobce b) ze dne 7. 11. 2023, č. j.: MV-162095-4/SO-2023, a v případě žalobce c) ze dne 7.

11. 2023, č. j.: MV-162085-4/SO-2023, jimiž byly opětovně posouzeny důvody neudělení dočasné ochrany. Žalovaná v těchto rozhodnutích shodně dospěla k závěru, že je dán důvod neudělení dočasné ochrany podle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invází vojsk Ruské federace (dále jen „zákon č. 65/2022 Sb.“), ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobci v žalobě namítali, že na ně dopadá prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES (dále jen „směrnice“), a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „rozhodnutí Rady č. 2022/382“), neboť jsou ukrajinskými státními příslušníky a na Ukrajině pobývali před 24. 2. 2022. Ust. § 5 odst. 1 písm. c), d) zákona č. 65/2022 Sb. neodpovídá směrnici ani rozhodnutí Rady č. 2022/382, které neobsahují coby důvod pro vyloučení přístupu cizince k dočasné ochraně podání žádosti o ni v jiném členském státu. Cizinci mají právo pobývat v zemi dle svého výběru, jak plyne z čl. 16 preambule rozhodnutí Rady č. 2022/382, a současně se Česká republika s jiným členským státem nedohodla na úpravě vyloučení čl. 11 směrnice. Podle žalobců jsou povoleny sekundární pohyb i získání dočasné ochrany v jiném členském státu a nemohou být vyloučeny pouze rozhodnutím jednoho členského státu v jeho národní úpravě. Operativní pokyny vydané Evropskou komisí dne 21. 3. 2022 tzv. „Temporary protection platform“ slouží ke sledování toho, kdo a kde získal dočasnou ochranu, aby byl předchozí záznam o udělení dočasné ochrany vymazán. Získání dočasné ochrany v dalším členském státu se promítne do databáze, načež první členský stát bude zproštěn povinnosti poskytovat cizinci veškerá práva v souladu se směrnicí. Žalobci v současnosti nedisponují dočasnou ochranou, dle žalované ji nemohou získat v České republice a v případě výkladu a postupu žalované by ji ani nemohli získat v žádném jiném členském státu. Tuzemská právní úprava nezohledňuje individuální okolnosti žalobců, tj. z jaké části Ukrajiny pochází a čím si prošli. Žalobci coby rodiče s malým dítětem nechtěli obcházet české státní orgány a zatajovat informace při podání žádosti. Pokud se ustanovení vnitrostátního práva ocitá v rozporu s právem Evropské unie, je soud povinen jej nepoužít ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017-20. Žalobci nemohou řešit svoji pobytovou situaci skrze žádost o mezinárodní ochranu vzhledem k rigidnosti, zdlouhavosti a náročnosti azylového procesu ve srovnání s řízením o udělení dočasné ochrany. Na základě výše uvedeného žalobci navrhli zrušit napadená rozhodnutí a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované a replika žalobců

3. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovila s žalobou nesouhlas. Podle žalované žalobcům neplyne z unijních předpisů právo na opakované udělení dočasné ochrany v různých členských státech. Evropská komise nepředložila žádný návrh na přiznání práva volného pohybu držitelů dočasné ochrany, z čl. 9 preambule směrnice lze naopak dovodit záměr unijního zákonodárce zamezit sekundárnímu pohybu držitelů dočasné ochrany. Na případ žalobců nedopadají čl. 15, 26 ani 28 směrnice, jejichž rozbor žalovaná provedla ve svém vyjádření. Jde-li o čl. 16 preambule rozhodnutí Rady č. 2022/382, dle žalované z něj neplyne nic jiného, než že občané Ukrajiny při vstupu na území Evropské unie nejsou nuceni neprodleně žádat o dočasnou ochranu v prvním členském státu, neboť mají po dobu 90 dnů možnost si zvolit

členský stát, v němž hodlají získat dočasnou ochranu. Situace směřuje primárně k prvnímu vstupu osoby na území Evropské unie a členské státy pouze mají možnost vydat držitelům dočasné ochrany v jiném členském státu další povolení k pobytu ve formě dočasné ochrany, není to však jejich povinnost. Na věc nemá vliv, že se žalobci dobrovolně vzdali statusu dočasné ochrany. Aktuální neudělení dočasné ochrany nutně neznamená, že by žalobci museli vycestovat na Ukrajinu. Žalobu navrhl žalovaná zamítnout.

4. Žalobci ve své replice sdělili, že se členské státy dohodly na neuplatňování čl. 11 směrnice, čímž vyloučily zákaz sekundárního pohybu osob. Podle výkladu provedeného Evropskou komisí členský stát nemůže odmítnout registraci osoby spadající do působnosti směrnice, a tím případně omezit přístup k právům této osoby v dotčeném státu z důvodu, že je osoba registrována v jiném členském státu. Žalobci jsou osobami, na něž se přímo vztahuje rozhodnutí Rady č. 2022/382, což již jednou prvoinstanční orgán konstatoval, když jim v minulosti udělil dočasnou ochranu. Žalobce by bylo možné vyloučit z režimu dočasné ochrany pouze v případech odpovídajících čl. 28 směrnice.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobci podali dne 13. 2. 2023 žádosti o udělení dočasné ochrany, podle nichž jsou státními občany Ukrajiny a na území Evropské unie vstoupili dne 29. 3. 2022. Ve formulářích žádostí v rubrice „Příjezd, víza a povolení k pobytu v jiných státech“ odpověděli negativně na otázku, zda žádali o dočasnou ochranu v jiném státu Evropské unie.
6. Rozhodnutími Správy věcí občanství a migrace Lotyšské republiky, Oddělení v Ludze, ze dne 8. 2. 2023, č. j. 68/2023, v případě žalobkyně a), č. j. 66/2023, v případě žalobce b), a č. j. 67/2023, v případě žalobce c), byl žalobcům na jejich žádost zrušen status dočasné ochrany udělený v Lotyšské republice v souvislosti s vycestováním z daného členského státu. Status dočasné ochrany v Lotyšsku byl žalobcům udělen dne 3. 4. 2022.
7. Rozhodnutími prvoinstančního orgánu ze dne 12. 7. 2023, v případě žalobkyně a) č. j.: OAM-212143-10/DO-2023, v případě žalobce b) č. j.: OAM-0212083-14/DO-2023, a v případě žalobce c) č. j.: OAM-212185-9/DO-2023, nebyla udělena oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany podle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. l) z.p.c., neboť žalobci nesplňují žádnou z podmínek pro udělení dočasné ochrany. Podle odůvodnění byla žalobcům udělena dočasná ochrana na území České republiky s platností od 2. 4. 2022, jež jim byla dne 12. 8. 2022 odejmuta kvůli udělení dočasné ochrany v Lotyšské republice dne 3. 4. 2022. Žalobci sice splnili podmínky ust. § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., jejich žádosti jsou ovšem nepřijatelné vzhledem k získání dočasné ochrany v Lotyšské republice. Žalobci nesplnili ani podmínky v ust. § 51 a § 52 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců (dále jen „zákon č. 221/2003 Sb.“), jelikož jejich rodinní příslušníci nedisponovali dočasnou ochranou v České republice a nebyly u nich shledány důvody hodné zvláštního zřetele.
8. Proti těmto rozhodnutím dne 3. 8. 2023 podali žalobci opravný prostředek – žádost o nové posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany. Uvedli, že na začátku války byli z jim neznámých důvodů v Lotyšsku zaregistrováni do systému osob s udělenou ochranou, o čemž nevěděli, když jejich cílem od počátku byla Česká republika. Čl. 28 směrnice nezná jako důvod pro vyloučení přístupu cizince k dočasné ochraně podání žádosti o dočasnou ochranu v jiném členském státu, čímž jí zákon č. 65/2022 Sb. v ust. § 5 odst. 1 písm. c) a d) odporuje. Na žalobce se povinně vztahuje rozhodnutí Rady č. 2022/382, prvoinstanční orgán

neměl využít ust. § 5 zákona č. 65/2022 Sb. Podle žalobců jim žádná dočasná ochrana v Lotyšsku nebyla udělena, ačkoli prvoinstanční orgán konstatoval její zánik až ke dni 8. 2. 2023.

9. Žalovaná dne 7. 11. 2023 nově posoudila důvody neudělení dočasné ochrany a potvrdila závěry prvostupňového orgánu. Podle odůvodnění není možno ze směrnice ani rozhodnutí Rady č. 2022/382 dovodit, že by žalobcům vznikl nárok na udělení dočasné ochrany v několika členských státech. Rozhodnutí o přesunu držitelů dočasné ochrany mezi členskými státy nespočívá na dané osobě, nýbrž se primárně jedná o rozhodnutí jednotlivých států. Prvoinstanční orgán měl s odkazem na ust. § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. žádosti posoudit jako nepřijatelné a neměl o nich rozhodovat, posouzení žádostí bylo provedeno nad rámec zákonných povinností. Žalobcům nic nebrání, aby se vrátili do Lotyšské republiky, kde legálně pobývali. Žalobci nevyužili institutu primárně určeného pro osoby obávající se návratu do země původu, tzn. mezinárodní ochrany. Žalovaná podotkla, že žalobcům neplyne právo na udělení dočasné ochrany z titulu tvrzené rodinné vazby z unijních ani vnitrostátních předpisů.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.
12. Dle § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady.*
13. Dle § 3 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky dále uděluje dočasnou ochranu cizinci, který doloží, že a) byl ke dni 24. února 2022 držitelem platného povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny a b) jeho vycestování do státu, jehož je státním občanem, nebo části jeho území, anebo v případě osoby bez státního občanství do státu nebo části jeho území jeho posledního trvalého bydliště před vstupem na území Ukrajiny, není možné z důvodu hrozby skutečného nebezpečí podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*
14. Podle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. *na řízení o udělení dočasné ochrany se obdobně použijí ustanovení zákona o pobytu cizinců na území České republiky o udělování víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky.*
15. Podle ust. § 5 odst. 1 písm. c), d) zákona č. 65/2022 Sb. *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie; je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.*
16. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. l) z.p.c. *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.*

17. Podle ust. čl. 8 odst. 1 směrnice členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tímto účelem budou vydány potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady.
18. Podle ust. čl. 11 směrnice členský stát převezme zpět osobu požívající na jeho území dočasné ochrany, pokud se tato osoba v průběhu doby stanovené rozhodnutím Rady podle článku 5 bez povolení zdržuje na území jiného členského státu nebo se bez povolení snaží na toto území vstoupit. Na základě dvoustranné dohody členské státy mohou rozhodnout, že tento článek nebudou používat.
19. Soud předně konstatuje, že k provedení směrnice byl přijat zákon č. 221/2003 Sb. Tento zákon v případě, že dočasná ochrana cizinců byla vyhlášena rozhodnutím Rady Evropské unie (srov. ust. § 1 odst. 4 zákona), upravuje podmínky vstupu a pobytu cizince na území České republiky, řízení o udělení a odnětí oprávnění k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany na území České republiky, právní status žadatele a držitele oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany a působnost orgánů státní správy v této situaci (srov. ust. § 1 odst. 1 zákona). Rada Evropské unie rozhodnutím č. 2022/382 stanovila, že na území Unie nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob, které musely opustit Ukrajinu v důsledku ozbrojeného konfliktu. Rozhodnutí v čl. 2 stanovilo osoby, na které se vztahuje dočasná ochrana. Česká republika s účinností ode dne 17. 3. 2022 přijala zákon č. 65/2022 Sb., který zapracovává výše uvedené rozhodnutí Rady č. 2022/382, stanovuje podmínky udělování dočasné ochrany cizinců specifikovaných v § 3 tohoto zákona, poskytování nouzového ubytování a nouzového přístřeší a souvisejících služeb a zvláštní pravidla pro poskytování zdravotních služeb. Tento zákon vystupuje coby lex specialis k „obecnému“ zákonu č. 221/2003 Sb. a předmětem jeho právní úpravy je dočasná ochrana cizinců se zřetelem k ozbrojenému konfliktu vyvolanému invází vojsk Ruské federace na území Ukrajiny dne 24. 2. 2022 (srov. ust. § 1 odst. 1 zákona). Jde-li o posloupnost aplikační přednosti od speciálních k obecným zákonným pravidlům, nejprve se uplatní pravidla dle zákona č. 65/2022 Sb., poté se užije úprava v zákoně č. 221/2003 Sb., a není-li ani takové úpravy, je třeba aplikovat úpravu z.p.c. Zákon č. 65/2022 Sb. v § 4 odst. 1 přisuzuje žádosti o udělení dočasné ochrany odlišný procesní režim, než je tomu v případě procesu o udělení dočasné ochrany podle zákona č. 221/2003 Sb., který si stanovuje vlastní procesní pravidla pro řízení o dočasnou ochranu. Pouze pro předmět a pro účely dočasné ochrany dle zákona č. 65/2022 Sb. se totiž na řízení použijí ustanovení z.p.c., konkrétně týkající se udělování víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu (ust. § 33 z.p.c.).
20. V posuzované věci se jeví klíčovou otázka, jestli ze směrnice vyplývá povinnost členského státu udělit povolení k pobytu podle čl. 8 odst. 1 této směrnice rovněž v případě, kdy o povolení k pobytu cizinec požádal poté, co již o povolení k pobytu požádal v jiném členském státu nebo co mu již bylo toto povolení v jiném členském státu uděleno. Směrnice upravuje přemístění osob požívajících dočasné ochrany na území jiného členského státu pro případ přemístění rodinných příslušníků za účelem sloučení rodiny (čl. 15 směrnice) a v případě členskými státy organizovaného přemístění v rámci vzájemné solidarity (čl. 26 směrnice). Podle čl. 15 odst. 6 této směrnice je následkem přemístění rodinných příslušníků za účelem sloučení rodiny zrušení platnosti povolení k pobytu vydaných členským státem a ukončení povinností členského státu souvisejících s dočasnou ochranou ve vztahu k těmto osobám. Obdobně končí platnost povolení k pobytu a povinnosti členského státu při přemístění osoby z jednoho členského státu do druhého podle čl. 26 odst. 4 směrnice. Z

uvedeného tak vyplývá, že dočasnou ochranu by měl též osobě poskytovat vždy pouze jeden členský stát, a to ten, který jí udělil povolení k pobytu.

21. Ze zmíněných ustanovení směrnice ovšem nelze dovodit, jak posuzovat dobrovolné přemístění osoby požívající dočasné ochrany z jednoho členského státu do jiného za tím účelem, aby nově požívala dočasnou ochranu v tomto jiném členském státu. Směrnice nijak neupravuje povolování pobytu na území osobám pohybujícím se mezi členskými státy. Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že při neexistenci unijních pravidel je na vnitrostátním právu každého členského státu, aby na základě zásady procesní autonomie stanovil vlastní právní úpravu při respektování zásady rovnocennosti a efektivity (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. 12. 2010 ve věci C-439/08, EU:C:2010:739, *VEBIC*, bod 63, nebo ze dne 17. 3. 2016 ve věci C-161/15, EU:C:2016:175, *Abdelhafid Bensada Benallal v. État belge*, bod 48).
22. Ustanovení čl. 8 odst. 1 směrnice se podle názoru soudu týká prvotní žádosti vysídlené osoby o udělení povolení k pobytu poté, co tato osoba opustila zemi původu. Mají-li členské státy povinnost udělit prvožadateli povolení k pobytu, pak je účel dočasné ochrany naplňován v tom členském státu, který povolení k pobytu udělil jako první. Z čl. 8 odst. 1 směrnice však nevyplývá, že by členský stát byl zároveň povinen udělit povolení k pobytu osobě, která již o povolení k pobytu požádala v jiném členském státu nebo které již bylo povolení k pobytu v jiném členském státu uděleno. Členský stát může stanovit příznivější podmínky pro osoby požívající dočasné ochrany podle čl. 3 odst. 5 směrnice. Nebrání mu proto nic v tom, aby udělil povolení k pobytu rovněž druhožadateli. Pokud však vnitrostátní právní úpravou vyloučí možnost udělení povolení k pobytu druhožadateli, nijak nesnižuje standard jeho ochrany a neztěžuje mu výkon práv vyplývajících z dočasné ochrany. Ta mu je totiž poskytována v tom členském státu, ve kterém požádal o povolení k pobytu jako první.
23. Skutečností, že povolení k pobytu druhožadateli představuje pouze právo členského státu, a nikoliv jeho povinnost, by nasvědčovalo i odůvodnění rozhodnutí Rady č. 2022/382, v němž Rada v bodě 16 uvedla, že „*jakmile členský stát vydá v souladu se směrnicí 2001/55/ES povolení k pobytu, má osoba požívající dočasné ochrany sice právo pohybovat se po dobu 90 dnů během období 180 dnů v rámci celé Unie, ale využití práv vyplývajících z dočasné ochrany by pro ni mělo být možné pouze v členském státě, který povolení k pobytu vydal. Tím by neměla být dotčena možnost členského státu kdykoli se rozhodnout vydat povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany podle tohoto rozhodnutí.*“
24. V případě osob vysídlených z Ukrajiny ovšem panuje odlišná situace, neboť členské státy vyloučily aplikaci čl. 11 směrnice. Osobám vysídleným z Ukrajiny je v důsledku této skutečnosti umožněn jejich volný pohyb a přichází v úvahu takový výklad čl. 8 odst. 1 směrnice, že členské státy udělí povolení k pobytu, a tedy poskytnou dočasnou ochranu, i těm žadatelům, kteří již o povolení k pobytu požádali v jiném členském státu nebo kterým již bylo povolení k pobytu v jiném členském státu uděleno. K tomuto pojetí dospěl i NSS v bodu [44] usnesení ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37.
25. Prvoinstanční orgán tedy pochybil, pokud žádosti žalobců hodnotil coby nepřijatelné. Navíc je třeba zdůraznit, že se žalobci aktuálně nacházejí v situaci, jako kdyby stáli před podáním prvotní žádosti o udělení povolení k pobytu. Dne 12. 8. 2022 totiž pozbyli dočasnou ochranu jim udělenou v České republice dne 2. 4. 2022 a dne 8. 2. 2023 jim byl zrušen status dočasné ochrany udělený v Lotyšské republice.

26. Dále soud upozorňuje, že možnost vyloučit určitou osobu z poskytnutí dočasné ochrany upravuje pouze čl. 28 směrnice mající povahu taxativního výčtu. Tento úplný výčet ve spojení s konstrukcí, že směrnice stanoví minimální normy a členské státy mohou poskytovat pouze příznivější podmínky pro osoby, kterých se směrnice a prováděcí rozhodnutí týkají, vytvářejí jasné pravidlo, které zakazuje členským státům vyloučit z poskytnutí dočasné ochrany osobu, která o dočasnou ochranu požádala v jiném členském státu. Je přitom nerozhodné, jak se institut, který tuto osobu z dočasné ochrany fakticky vylučuje, formálně nazývá, tzn., jestli je pojmenován výslovně coby nepřijatelnost. Soud v této souvislosti plně odkazuje na bod [68] rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022-79, podle něhož „*směrnice o dočasné ochraně je postavena na konstrukci, že členské státy mohou být vůči vysídleným osobám vstřícnější, nemohou se však vydat opačným směrem a stanovit těmto osobám podmínky méně příznivé. Právě to však Česká republika zavedením institutu nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. učinila, neboť Ukrajincům utíkajícím před nevyprovokovanou a neodůvodněnou ruskou vojenskou agresí postavila do cesty další, směrnici nepředpokládanou překážku, kterou musí překonat, aby mohli v České republice požívat dočasné ochrany. Taková úprava je v rozporu se směrnici o dočasné ochraně. Ta má v tomto ohledu přímý účinek, který vylučuje úpravu § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. Proto ji soud neaplikoval.*“
27. Žalobcům, resp. přijatelnosti jejich žádosti o dočasnou ochranu v České republice, svědčí i další okolnost, jíž se jejich případ liší od jiných podobných běžně se vyskytujících případů. Žalobci totiž podali svou úplně první žádost o dočasnou ochranu právě v České republice, ve vztahu k ní by proto byli prvožadateli. Neobstojí stanovisko, že žalobci jsou prvožadateli ve vztahu k Lotyšsku. Není zřejmé, proč by měla jako první žádost platit ta podaná v Lotyšsku, a nikoliv první žádost podaná dříve v České republice, když žalobci ani v jednom z uvedených států již v době posuzování aktuální žádosti dočasnou ochranu nepožívali.
28. Žalovaná proto postupovala nesprávně, když ve shodě s prvoinstančním orgánem dospěla k závěru, že je dán důvod pro neudělení dočasné ochrany podle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. l) z.p.c. Z důvodů shora uvedených soud podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. žalobou napadená rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Žalovaná je v dalším řízení vázána právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaná neměla ve věci úspěch a žalobcům žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. května 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce